

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

9 У. 7445/15

Дана 21.09.2017. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Еленом Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Фабрике изолационих материјала и амбалаже “А.А.” д.о.о. М., ..., кога заступа Јелена Вукашиновић, адвокат из Београда, Улица Вука Караџића број 8/1, изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе – Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, сада Министарство финансија Републике Србије – Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак, ради поништаја решења број: 300-501-00-00035/2014-И1000 од 01.04.2015. године, у правној ствари утврђивања посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у нејавној седници већа, одржаној дана 21.09.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ УВАЖАВА** и **ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број: 300-501-00-00035/2014-И1000 од 01.04.2015. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општинске управе Мионица – Одељења за финансије – Службе пореза и локалних јавних прихода, број 501-18/65/2014 од 16.09.2014. године. Наведеним првостепеним решењем, тужиоцу се утврђује посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 21.03.2014. до 31.12.2014. године у износу од 1.974.571,36 динара, обрачуната на основ од 918.391.906,00 динара, за делатност производње предмета од пластике за грађевинарство. Укупна утврђена обавеза по основу посебне накнаде за заштиту и унапређење животне средине за период од 21.03.2014. до 31.12.2014. године износи 1.974.571,36 динара, што на кварталном нивоу износи 493.642,84 динара. Накнада се плаћа квартално, у року од 45 дана од дана

почетка квартала на начин ближе одређен у диспозитиву првостепеног решења. Дospelе, а неизмирене обавезе, обвезник је дужан да уплати у року од 15 дана од дана пријема решења. На износ мање или више плаћене обавезе, осим камате, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100. Уколико обвезник посебне накнаде доспеле обавезе не плати у прописаном року, наплата ће се извршити принудним путем. Трошкови принудне наплате падају на терет обвезника посебне накнаде. До доношења решења за наредну годину, обвезник је дужан да у 2015. години плаћа аконтацију у висини и на начин утврђен овим решењем. Жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 14.05.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа са свих законом дозвољених разлога. Указује да је тужени орган правилно навео да је одредбом члана 2. Одлуке о накнади за заштиту и унапређење животне средине општине Мионица, прописано да ако је једно лице обвезник плаћања накнаде по више основа, највиши износ накнаде коју обвезник плаћа не може бити већи од 0,3% оствареног промета на годишњем нивоу. Међутим, другостепени орган паушално и погрешно утврђује да су неосновани наводи пореског обвезника изнети у жалби где је указано да је накнада неправилно утврђена. Истиче да је нејасно по основу ког члана поменуте одлуке је утврђено да се накнада плаћа на месечном нивоу, јер наведено није прописано ниједном одредбом одлуке. Наглашава да је висина накнаде погрешно утврђена, јер је на укупну површину пословног простора која је наведена у пореској пријави орган применио стопу од 21,6 динара по м² уместо стопу од 1,8 динара по м² што је довело до утврђивања 12 пута веће накнаде од прописане. Тужилац посебно указује да другостепени орган није ценио наводе жалбе нити образложио основ утврђивања посебне накнаде за заштиту и унапређење животне средине. Наглашава да делатност коју тужилац обавља није наведена ни у оквиру једне делатности из члана 3. поменуте одлуке, којим су детаљно дефинисани производни процеси и пројекти у оквиру различитих грана привредних делатности за које се утврђује наведена накнада. Због наведеног и у жалби је истакнуто да нема основа да тужилац буде обвезник плаћања накнаде а на ову околност је предложио и вештачење производног процеса. У жалби је указано и да се материјал од којег се у процесу производње добија стиропор третира воденом паром што указује да нема места било кавом загађењу животне средине јер водена пара не представља никакво хемијско средство. Међутим, тужени орган није разматрао ни један од наведених жалбених навода. Појашњава да је Уставни суд дана 25.04.2014. године утврдио да поменута одлука није у сагласности са Уставом Републике Србије и законом, због тога што општина Мионица у поступку доношења те одлуке није одржала јавну расправу. Имајући у виду све наведено, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари произлази да је тужени орган у поступку по жалби на првостепено решење, разматрајући предметну жалбу, ожалбено решење и све списе који се односе на овај предмет утврдио да је решење правилно и на закону засновано, а да су жалбени наводи без утицаја на доношење другачије одлуке. Ово из разлога што је Скупштина општине Мионица донела Одлуку о накнади за заштиту и унапређење животне средине дана 12.03.2014. године, којом је прописана ова накнада за територију поменуте општине, а њоме су утврђени обвезници, висина, рокови, начин плаћања и коришћење средстава од накнаде. Према поменутој одлуци, обвезници плаћања накнаде су правна лица и предузетници који обављају одређене активности, при чему је чланом 2. став 2. наведене одлуке прописано да ако је једно лице обвезник плаћања накнаде по више основа, највиши износ накнаде који обвезник плаћа не може бити већи од 0,3% оствареног прихода на годишњем нивоу. Будући да је делатност овог привредног друштва производња предмета од пластике за грађевинарство, а да је порески обвезник у пореској пријави за утврђивање накнаде за заштиту и унапређење животне средине доставио податак да је приход од продаје готових производа у 2013. години износио 918.391.906,00 динара, то како је одлука ступила на снагу 21.03.2014. године, првостепени орган је по оцени туженог правилно тужиоцу утврдио накнаду за период од 21.03.2014. године, до 31.12.2014. године. Ово на начин што је испоштован члан 2. став 2. поменуте одлуке да износ накнаде не може бити већи од 0,30% оствареног прихода на годишњем нивоу.

Међутим, основано се, по оцени Управног суда, наводима тужбе указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што тужени орган, иако дужан да по службеној дужности у току целог поступка пази на своју стварну и месну надлежност, није водио рачуна о материјалноправним прописима, који садрже процесне одредбе о надлежности. Наиме, из одредбе члана 11. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02...105/14), а који је био на снази у време доношења оспореног решења, произлази, између осталог, да Пореска управа у оквиру послова државне управе води првостепени и другостепени порески поступак, али не и поступак одлучивања по правним лековима уложеним против решења које доносе јединице локалне самоуправе у поступцима утврђивања локалне комуналне таксе као изворног прихода јединице локалне самоуправе. Одредба члана 145. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописује да о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени

порески орган одређен законом. Одредбом члана 160. тачка 7б истог закона прописано је да Пореска управа одлучује по правним лековима уложеним против пореских управних органа које од 01. јануара 2013. године, донесу јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из члана 2а став 1. тог закона. Одредба члана 165. Закона о пореском поступку и пореској администрацији на коју се тужени орган позвао у уводу оспореног решења, односи се на овлашћење пореске управе у пореском и прекршајном поступку. Међутим, одредбом члана 2а став 2. тачка 4. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02...47/13), прописано је да код утврђивања, наплате и контроле јавних прихода и споредних пореских давања из става 1. тог члана, покретања, вођења и изрицања казни у првостепеном прекршајном поступку у вези са јавним приходима из става 1. тог члана, као и код подношења захтева за покретање прекршајног поступка за пореске прекршаје, надлежни орган јединице локалне самоуправе има права и обавезе које по том закону има Пореска управа, осим права и обавеза које се односе на одлучивање по правним лековима уложеним против пореских управних аката које донесу организационе јединице Пореске управе, односно против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године донесу јединице локалних самоуправа у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Сагласно цитираној одредби члана 2а став 2. тачка 4. закона, Пореска управа је надлежна да одлучује само по правним лековима уложеним против пореских управних аката, независно од тога да ли су иста донета од стране организационих јединица Пореске управе или против пореских управних аката које од 01. јануара 2013. године, донесу јединице локалне самоуправе у пореском поступку за изворне јавне приходе из става 1. тог члана. Како накнада за заштиту и унапређење животне средине не представља ни порез ни споредно пореско давање, то ни одлучивање по жалби против решења којим је тужиоцу утврђена посебна накнада за заштиту и унапређење животне средине не представља одлучивање по правном леку изјављеном против пореског управног акта донетог у пореском поступку, па по оцени Управног суда, Пореска управа није надлежна да одлучује по жалби у овој управној ствари, већ је то сагласно члану 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/07 и 83/14), општинско веће, које на основу наведене законске одредбе решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности општине. Напред наведено сагласно је и одредбама члана 6. став 1. тачка 7. Закона о финансирању локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 62/06 ... 93/12), који накнаду за заштиту и унапређење животне средине дефинише као изворни приход јединице локалне самоуправе остварен на територији те јединице локалне самоуправе, као и одредби члана 60. истог закона, којом је прописано да јединица локалне самоуправе у целисти утврђује, наплаћује и контролише јавне приходе из члана 6. тог закона почев од 01. јануара 2007. године.

Како из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је Општинска управа Мионица, Одељење за финансије, Служба пореза и локалних јавних прихода, својим решењем тужиоцу утврдила посебну накнаду за заштиту и унапређење животне средине, то је сагласно напред наведеним законским одредбама, у конкретном случају, као другостепени орган стварно и месно надлежно Општинско веће општине

Мионица. Стога је по оцени овога суда, тужени орган решавао као ненадлежан орган, чиме је повређен закон на штету тужиоца. По оцени суда, тужени орган је био дужан да, као ненадлежни орган коме је жалба достављена по погрешној поуци о правном леку, списе предмета, применом одредбе члана 56. став 4. Закона о општем управном поступку, без одлагања врати надлежном првостепеном органу и о томе обавести тужиоца, уз налог првостепеном органу да жалбу са списима проследи стварно и месно надлежном другостепеном органу, што би у овом случају, сагласно члану 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС", бр. 129/07 и 83/14), било Општинско веће општине Мионица.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 21.09.2017. године, 9 У. 7445/15

Записничар
Елена Петровић,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/ИО